

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 25/04/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II: PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ NIỆM PHẬT”

NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP ĐỐI TRỊ PHIỀN NÃO (PHẦN MƯỜI)

Tập khí, phiền não của chúng sanh chúng ta rất sâu dày, không dễ đối trị. Thích Ca Mâu Ni Phật đã thuyết pháp suốt 49 năm để nói ra phương pháp giúp chúng sanh loại trừ phiền não. Trên “*Kinh Đại Bát Nhã*” Phật nhắc lại chữ “*không*” hơn 1000 lần, trong đó có câu: “*Sắc tức thì không, không tức thì sắc*”. Nghĩa là có cũng như không, không cũng chẳng khác có. Chúng ta muốn đối trị phiền não thì chúng ta phải dụng tâm một cách đặc biệt, chúng ta phải làm một cách mạnh mẽ, kiên quyết, dứt khoát. Người xưa dạy: “*Đối với người thì chúng ta phải bao dung đến ba phần nhưng đối với tập khí, phiền não của mình thì chúng ta phải đuổi cùng, diệt tận!*”.

Hàng ngày, ta thường rất tùy tiện nói dối. Hòa Thượng từng nói: “*Chúng ta nói dối mà mặt không biến sắc!*”. Chúng ta cho rằng chúng ta có thể gạt được người nhưng chúng ta không thể gạt được ai, chỉ cần người có tâm se se thanh tịnh thì họ sẽ nhận ra. Hòa Thượng nói: “*Chúng ta không thể giấu được ai, khởi tâm động niệm của chúng ta đều đã treo hết lên biển hiệu của chúng ta rồi!*”. “*Biển hiệu*” chính là khuôn mặt của chúng ta. Chúng ta đừng xem thường những tập khí của mình. Từ lâu tôi đã xác định mình phải không được phép vượt qua những chuẩn mực, phép tắc, thời khóa biểu mà tôi đã lập ra. Sáng nay, khi tôi thức dậy, nếu tôi không phản tỉnh thì tôi có thể đã ngủ quên. Đã 10 năm nay, ở nơi này, tôi luôn ngủ dậy trước 4 giờ.

Hòa Thượng nói: “*Từ phẩm 32 đến phẩm 37 của “Kinh Vô Lượng Thọ” nói về tập khí, tâm bệnh của chúng ta. Mỗi ngày, chúng ta có thể đọc qua một lần để phản tỉnh, kiểm điểm chính mình xem chúng ta có những lỗi lầm này không. Nếu chúng ta có thì chúng ta phải thay đổi, tự làm mới, đây mới gọi là chân thật tu hành*”. Hòa Thượng nhắc chúng ta ngày ngày phải kiểm điểm xem mình có lỗi làm gì không. Một ngày chúng ta có bao nhiêu giờ, bao nhiêu phút chảnh mắng, lười biếng? Chúng ta có bao nhiêu lần lừa dối, không thật với chính mình? Nếu ngày ngày, chúng ta tự kiểm điểm thì chúng ta sẽ dần kiểm soát được những phiền não, tập khí của mình.

Cuộc đời của chúng ta giống như một hành trình, chúng ta xem trên hành trình đó chúng ta đã sai phạm mấy lần. Khi tôi bước lên xe ô-tô bắt đầu chuyến đi thì trong suốt hành trình tôi đều tự kiểm điểm. Tôi tự kiểm điểm chính mình để tôi không mắc phải sai phạm, nếu chúng ta mắc sai phạm thì chúng ta sẽ không có cơ hội làm lại. Hành trình

vượt thoát sinh tử của chúng ta cũng như vậy, nếu chúng ta mắc sai lầm chúng ta cũng không có cơ hội làm lại. Hòa Thượng đã từng nói: **“Từ vô lượng kiếp đến nay chúng ta đã chưa một lần có thể vượt thoát sinh tử nên mặt mũi của chúng ta mới ra như thế này!”**.

Mỗi ngày chúng ta đều phải tự kiểm điểm, phản tỉnh lỗi lầm. Nếu chúng ta có lỗi thì chúng ta phải tích cực, dũng mãnh một cách đặc biệt để thay đổi, tự làm mới. Nếu chúng ta làm một cách qua loa, dễ coi thì chúng ta không thể kiểm soát được tập khí, phiền não của mình. Phật Bồ Tát cũng không bắt buộc chúng ta! Phật Bồ Tát hết lòng dạy bảo chúng ta nhưng chúng ta vẫn tùy thuận theo tập khí của mình. Trên Kinh đã nói rõ: **“Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng. Nhất thiết hữu vi pháp như mộng, huyễn, bào, ảnh”**. Tất cả những thứ có hình tướng đều là hư giả, đều như giấc mộng, như bọt nước, như ánh chớp. Thậm chí **“cái ta”**, **“cái của ta”** cũng là hư giả, không thật nhưng chúng ta vẫn chìm đắm, dính mắc dẫn đến việc chúng ta tạo ra vô số tội nghiệp.

Một ngày đi qua mà chúng ta không thấy mình có lỗi lầm thì xin thành thật chia buồn với chúng ta! Chúng ta mang thân phàm phu nghiệp chướng, hàng ngày chúng ta không thể không có lỗi lầm! Trên **“Kinh Địa Tạng”**, Phật nói: **“Chúng sanh Diêm Bồ Đề khởi tâm động niệm đều là ác”**. Trên **“Kinh Hoa Nghiêm”**, Phật cũng nói: **“Chúng sanh thời Mạt Pháp bất hiểu Cha Mẹ, bất kính Tam Bảo, không làm việc thiện, chuyên làm việc ác!”**. Lời Phật nói đều không phải là lời nói quá! Các Ngài rất đau lòng mà nói! Một ngày trôi qua mà chúng ta không thấy chúng ta có lỗi lầm thì một ngày đó chúng ta đã uổng phí, thậm chí nếu chúng ta không phản tỉnh thì chúng ta sẽ uổng phí cả một cuộc đời!

Nếu ngày ngày, chúng ta không chân thật thay đổi tự làm mới thì chúng ta chưa chân thật tu hành. Ngày ngày, chúng ta vẫn đang sống trong ảo danh, ảo vọng. Trong **“Thái Thượng Cảm Ứng Thiên”** kể câu chuyện, có một người chết vào lúc 40 tuổi, khi ông đi vào Địa ngục, phán quan đem sổ sách ra để cân những việc ác ông đã làm, số lượng sổ ghi việc ác ông đã làm rất nhiều nên chiếc cân chỉ đến kịch kim. Phán quan liền nói: **“Nhà ngươi còn trẻ mà sao tạo nhiều nghiệp chướng vậy!”**. Ông ta liền nói: **“Tôi có làm gì đâu mà sao tội nghiệp nhiều như vậy!”**. Việc thiện ông làm chỉ có một việc, khi phán quan mang việc thiện đặt lên cân thì việc thiện ông làm nhiều hơn số việc ác ông đã tạo. Lúc này, ông cũng ngạc nhiên nói: **“Tôi cũng có làm việc thiện gì đâu!”**. Phán quan nói: **“Ông dâng sớ khuyên can vua đừng xây dựng một công trình vì việc xây công trình này sẽ làm ảnh hưởng xấu đến dân chúng trong một số châu phủ!”**. Ông liền nói: **“Tôi dâng sớ can gián nhưng vua không nghe theo mà!”**. Phán quan nói: **“Tuy rằng vua không nghe theo lời khuyên can của ông nhưng ông đã có tâm rộng lớn nghĩ đến chúng sanh ở các châu phủ nên phước báu này rất lớn!”**.

Hàng ngày, chúng ta nghĩ đến lợi ích của người khác bao nhiêu lần? Chúng ta có nghĩ đến lợi ích của người khác nhiều hơn nghĩ đến lợi ích cho chúng ta không? Hay chúng

ta chỉ nghĩ đến lợi ích của chúng ta thậm chí vì lợi ích của mình mà chèn ép lợi ích của người khác? Nếu chúng ta chưa ngày ngày phản tỉnh, để thay đổi, tự làm mới thì đó là chúng ta chưa chân thật tu hành. Có những người họ cho rằng họ tu hành tốt, họ thường đem tiền của đi cúng dường nên nhiều gọi họ là Bồ Tát. Nếu họ cúng dường bằng tiền phạm pháp thì việc cúng dường đó không phải là việc thiện. Tiền chúng ta cúng dường Phật pháp, làm lợi ích chúng sanh phải là tịnh tài, tịnh vật.

Trong các câu chuyện về quả báo hiện tiền, có một câu chuyện kể về một ông tham quan, khi ông còn làm quan, nhà vua ra lệnh cho ông mang tiền đi cứu dân nghèo ở một vùng đang bị thiên tai. Ông cầm tiền nhưng ông không cứu giúp người dân mà biến thủ số tiền này. Khi ông về hưu, ông hối hận về những việc ác mình đã gây ra nên ông tích cực bố thí, đắp cầu, bồi lộ. Ông làm chút việc thiện để mong bù đắp tội nghiệp mình đã gây ra. Sau đó, ông bị bệnh và mất sớm. Dân làng tiếc thương, họ cho rằng ông là người tốt, làm nhiều việc thiện mà có cái chết không an lành. Sau này, mọi người biết trước đây, ông đã biến thủ tiền trong ngân khố quá nhiều khiến nhiều người dân bị chết. Chúng ta không thể lấy tiền do phạm pháp, do phạm trai phá giới, “*lường cân tráo đấu*” để mang đi làm chút việc thiện mong bù đắp lại những tội nghiệp chúng ta đã gây ra. Thay vì chúng ta dùng tiền phạm pháp làm việc tốt, chỉ cần chúng ta sống đúng như pháp, đúng giới luật là được!

Hòa Thượng nhắc, ngày ngày chúng ta phải phản tỉnh, chúng ta xem mình có lỗi làm thì mau mau thay đổi, tự làm mới. Người xưa thường ghi lại những việc tốt và những việc sai phạm của mình trong ngày. Họ dùng hai chiếc lọ, một chiếc đựng đậu trắng, một chiếc đựng hạt đậu đen, nếu họ khởi lên một niệm xấu ác hoặc làm một việc không tốt thì họ bỏ đậu đen, nếu họ khởi lên một niệm thiện hoặc làm một việc tốt thì họ bỏ đậu trắng vào lọ. Ban đầu, hạt đậu đen thường nhiều, hạt đậu đậu trắng thường ít. Sau đó, hạt đậu đen và hạt đậu trắng tương đương, cuối cùng thì hạt đậu trắng sẽ nhiều hơn hạt đậu đen. Đó là cách họ kiểm điểm chính mình. Chúng ta cũng có thể làm theo người xưa, nếu chúng ta khởi lên một niệm ác, một niệm tự tư tự lợi, ý niệm sân thì chúng ta sẽ bỏ hạt đậu đen bỏ vào lọ. Hiện tại, nếu chúng ta làm thì chắc chắn hạt đậu đen sẽ nhiều hơn hạt đậu trắng. Có những người niệm Phật không có thành tựu nhưng họ không biết vì sao nên họ nghi ngờ pháp môn niệm Phật. Họ dùng tâm “*tự tư tự lợi*” niệm Phật thì tâm của họ không thể tương ưng với Phật.

Hòa Thượng nói: “***Ngày nay, chúng ta vẫn thấy người này không đúng, việc kia không đúng chính là bởi vì chúng ta có phân biệt, chấp trước. Chỉ có người chân thật muốn vãng sanh thì họ mới có thể chân thật buông xả***”. Có người cho rằng họ chân thật muốn vãng sanh nhưng vẫn có một việc họ nhất định phải can thiệp. Chúng ta rõ ràng, tường tận mọi sự, mọi việc thì chúng ta sẽ không còn phân biệt, chấp trước.

Hòa Thượng nói: “***Tăng đoàn là một đoàn thể hòa hợp. Trong “Lục Hòa” nói đến “kiến hòa đồng giải”, “kiến hòa đồng giải” phải xây dựng trên một nền tảng đó là***

mỗi người đều không tiếp nhận thị phi, phải quấy. Ngay trong tâm mỗi người cũng không được có những ý niệm thị phi, phải quấy này". "*Lục Hòa*" là sáu phép hòa kính. "*Kiến hòa đồng giải*" là cùng thấy, cùng hiểu không có sự chống trái, đối nghịch. Chúng ta học Phật, chúng ta chỉ nghe theo Hòa Thượng Tịnh Không thì chúng ta sẽ có kiến hòa đồng giải. Nếu chúng ta nghe theo những người Thầy khác nhau thì chúng ta không thể có kiến hòa đồng giải. Chúng ta làm văn hóa truyền thống thì chúng ta có chung kiến hòa đồng giải thì chúng ta mới có thể cùng làm.

Khi chúng ta tiếp nhận thị phi, phải quấy của người khác thì chúng ta sẽ có cái nhìn khác với những người trong đoàn thể. Nếu trong tâm chúng ta có ý niệm không thích, ý niệm bài xích thì chúng ta không thể kiến hòa đồng giải với mọi người. Có người nói, trước đây họ không thích nghe tôi nói. Tôi nói với họ là tôi biết điều đó lâu rồi! Trong tâm thanh tịnh không có tâm đối nghịch, nếu chúng ta có tâm đối nghịch thì chúng ta không cần nói, người khác cũng nhận ra ngay.

Hòa Thượng nói: "***Giữa người và người ở chung trong một gia đình, một đoàn thể, một quốc gia, một thế giới thì phải biết bao dung với nhau. Phật vì tăng đoàn mà chế định ra "Sáu phép hòa kính" để giúp đoàn thể hòa hợp. Đoàn thể hòa hợp là đoàn thể thù thắng nhất cho nên đoàn thể đó được gọi là chúng trung tôn***". Một đoàn thể hòa hợp thì sẽ được tôn kính hơn tất cả những đoàn thể. Chúng ta là một đoàn thể của người học Phật, chúng ta phải có kiến hòa đồng giải thì chúng ta mới tạo thành một đoàn thể được tôn kính.

Trước khi Hòa Thượng Hải Hiền vãng sanh, Ngài đã viết: "***Nếu muốn Phật pháp hưng thì chỉ có cách là tăng khen tăng***". Những người tu hành phải tán thán nhau. Đồng tu tại gia cũng phải tán thán nhau nhưng chúng ta cũng phải biết đạo lý tán thán, chúng ta không nói những lời sáo rỗng, nịnh bợ. Họ làm đúng pháp thì chúng ta tán thán, gạn gủi. Họ làm không đúng pháp thì cũng tán thán nhưng không gạn gủi. Họ làm không đúng pháp thì chúng ta vẫn phải tìm cách để tán thán vì bản thể họ vẫn là Phật, họ đang mê nên họ mới tạo nghiệp.

Hòa Thượng nói: "***Trong tất cả các đoàn thể ở thế gian và xuất thế gian, đoàn thể hòa kính là đoàn thể được tôn kính nhất, là tôn quý nhất. Đoàn thể càng lớn thì việc hòa kính sẽ càng khó khăn. Nguyên nhân căn bản dẫn đến việc một đoàn thể khó hòa kính là do ngã kiến, ngã chấp. Đây là căn nguyên của sự bất hòa, căn nguyên của sự tạo tội. Chúng ta tạo ra rất nhiều tội nghiệp là do chúng ta làm theo cách thấy, cách làm của riêng mình***". "*Ngã kiến*" là cái thấy của ta. "*Ngã chấp*" là chúng ta chấp trước cái ta thấy của mình nên chúng ta không chấp nhận cái thấy của người khác, không làm theo cái thấy của người khác. Chúng ta không làm theo cách thấy, cách làm của đoàn thể thì đây là việc rất nghiêm trọng!

Hệ thống Khai Minh Đức có thể phát triển tốt đẹp vì chúng ta có kiến hòa đồng giải, giới hòa đồng tu, thân hòa đồng chủ. "*Thân hòa đồng chủ*" là các cô giáo rất yêu thương

nhau. Có cô giáo nói rằng, dù các cô gặp nhau lần đầu nhưng các cô giống như đã thân thiết với nhau từ kiếp nào. Nếu chúng ta tự làm theo cách riêng của mình thì đó là chúng ta đang chướng ngại đoàn thể, chúng ta đang tạo tội cực trọng. Trong năm tội đọa Địa ngục Vô Gián có tội phá hòa hợp của một đoàn thể thanh tịnh. Một đoàn thể thanh tịnh, một đoàn thể chỉ làm những việc vì lợi ích quốc gia dân tộc thì đoàn thể đó mới đáng để chúng ta hy sinh phụng hiến!

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta tu học Phật pháp, không chỉ trong Phật pháp Đại Thừa mà ngay trong Phật pháp Tiểu Thừa, việc đầu tiên cũng là chúng ta phải phá bỏ ngã kiến, ngã chấp***”. Chúng ta phải phá bỏ cái thấy, cái chấp trước của mình. Khi chúng ta học 1200 chuyên đề, Hòa Thượng cũng thường nhắc chúng ta phải buông bỏ cách thấy, cách làm, cách nói của chính mình vì chắc chắn cách thấy, cách làm, cách nói của chúng ta là sai. Chúng ta phải nương vào cách thấy, cách làm, cách nói của Phật Bồ Tát, của các bậc Thánh Hiền. Nếu chúng ta cố chấp vào cách thấy, cách nghĩ, cách làm của chúng ta thì chắc chắn chúng ta sẽ tạo nghiệp. Chúng ta tưởng ngày ngày chúng ta tạo ra vô lượng, vô biên công đức nhưng chúng ta tạo ra vô lượng, vô biên tội nghiệp!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!